

▮ *Vida Gergely*

Híresség

A reggel rozsdás illeszték.
A billenős ablak résén
kicsusszannak az utolsó álmok
rémei, ki a csóré ribancok,
az elfojtás apróra váltott idológai.
De valahogy úgy mennek
bele a fénybe, mintha hátsó kijáraton.

Apu, ha elkapod másodszor is
röptében a legyet, megígérem,
holnaptól másvalaki leszek.
És hadd húzzam ki a szárnyait,
egyenkét a lábait hadd tépjem ki,
lehessek egy kicsit enyészet.

Egy élőhalnak kiutalt feladat:
hogy kommunikálja fájdalmát
a munkapadra szorítva, ahogy lassan,
tompá roppanásokkal halad benne
a kés. Ha kicsúszik a szakács kezei alól,
csak rosszabb, és nem is ér.

De valakinél nincs meg sztárallűrök nélkül.
Ó, az a magával ragadó szédület!
Abban a fázisban, amelyikben bealtatózva
sem bírsz elaludni. Az utolsót is már odaadtad
egy perc félálomért.

Bizonyos értelemben lehet élvezni.
Foltos mackóban, állig betakarózva,
szinte mozdulatlanul, mert az ősök szellemei
duruzsolják füledbe,
hogy a forgolódás árthat a jó hírednek,
már ha érted, mire gondolnak.

